

Cánh Thiệp Đầu Xuân

Quỳnh là một cô gái xinh đẹp và rất thích học hỏi thêm về cuộc sống và phong cách của tất cả mọi nước trên thế giới. Vì vậy, vào mùa Tết, Quỳnh sắp xếp một chuyến du ngoạn qua Hồng Kông để học hỏi thêm về cách đón mừng Tết bên đó.

Trong chuyến bay, Quỳnh hơi lo sợ vì đây là chuyến du ngoạn đầu tiên của Quỳnh. Nhưng khi đến Hồng Kông, Quỳnh cảm thấy rất thoải mái vì không khí bên Hồng Kông rất vui nhộn. Ngoài đường nơi nào cũng có màu đỏ và mỗi tiệm đều có một bản hiệu với lời, “Gung Hy - Phat Choy” (Cung Hỷ - Phát Tài). Quỳnh nhận xét rằng người Hồng Kông cũng sửa soạn cho Tết như người Việt Nam.

Có một vấn đề là Quỳnh không biết đường đến khách sạn của Quỳnh, nhưng Quỳnh may mắn gặp được một anh chàng người Việt trông rất hiền lành. Anh ấy rất rành đường nên kêu Quỳnh lên xe mô tô của anh ấy để anh chở Quỳnh đến khách sạn. Quỳnh cảm thấy ngại ngùng nhưng anh ta bảo đảm là không có bị phiền. Quỳnh cảm thấy mát bình tĩnh vì Quỳnh chưa bao giờ ngồi trên xe mô tô cùng ai. Sau cùng, nhìn vẻ thành khẩn và hiền lành của anh ta, Quỳnh can đảm nhận lời. Anh ấy tự giới thiệu anh tên là Tuấn và Quỳnh cũng giới thiệu tên của cô. Khi đến khách sạn, hai người chào nhau và đi hai ngã. Từ hôm đó, Quỳnh cứ hay nghĩ đến Tuấn với một cảm giác “là lạ”. Tuy nhiên, Quỳnh tự chối bỏ không muốn bị tình cảm gì chiếm lấy trái tim vô tư của mình.

Khoảng một tuần sau, Quỳnh ra hội chợ Tết một mình. Đang cảm thấy cô đơn vì không có ai để đi chung, Quỳnh định trở về nhà nhưng bất thành linh có ai vỗ nhẹ vào vai. Quỳnh giật

minh và nhìn sau lưng thì thấy Tuấn. Lòng Quỳnh cảm thấy vui vẻ và xôn xao. Cuối cùng cô đã tìm một người để đi chung với. Trong hội chợ có bán bánh chung và bánh Tết. Tuấn bảo Quỳnh chờ vài phút để Tuấn đi mua bánh cho Quỳnh. Khi Tuấn trở lại, một tay Tuấn cầm bánh và tay kia Tuấn để sau lưng. Quỳnh tò mò hỏi tại sao Tuấn để tay sau lưng. Tuấn im lặng đưa tay ra phía trước. Trong tay Tuấn cầm một hoa mai và một bao lì xì tặng cho Quỳnh. Quỳnh thẹn thùng đón nhận, lòng xôn xao và bồi hồi. Tuấn dặn Quỳnh phải đợi khi về nhà mới được mở lì xì. Câu nói của Tuấn làm Quỳnh rất tò mò muốn biết trong lì xì có gì. Hai người ngồi coi múa lân và học trò diễn cho đến khuya. Trước khi đến giờ về, pháo hoa nổ khắp trời thật đẹp.

Tuấn dẫn Quỳnh về nhà và chúc Quỳnh một giấc ngủ êm đềm. Ngay khi Quỳnh vào nhà, Quỳnh mở lì xì ra. Trong đó có một vắn thơ,

*“Tết này anh chẳng mong nhiều,
Chỉ mong em hiểu tình yêu anh dành.
Ngày xuân dù có qua nhanh,
Mong rằng em sẽ bên anh suốt đời...”*

Quỳnh rất xúc động và nóng lòng muốn gặp Tuấn. Cô nhìn ra cửa sổ và thấy Tuấn vẫn còn đứng ngoài chờ. Quỳnh hồi hải ra ngoài và chạy tới ôm Tuấn.

Từ ngày đó, Quỳnh và Tuấn là một cặp không bao giờ lìa xa nhau, và tình yêu của đôi bên luôn đậm thắm và mặn mà như những ngày mới quen nhau.

Diệp Mãn Thủy Tiên